

Ἐκ τοῦ οὗς. βούσυκο κατὰ τὰ εἰς -εἰς ὄν. φυτῶν. Εἶδος συκῆς παραγωγῆς βούσυκα, ἥτοι μεγάλα συνήθως σῦκα. Συνών. βοξδοσυκιά.

βούσυκο τό, Ἀττικ. Κεφαλλ. Λευκ.—Λεξ. Βερ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 280 Πρω. βούσ'κο Κεφαλλ. Τήν.—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. βόσυκο Ἀμοργ. Ἰκαρ. Σύμ. βότσυκο Ἡπ. ἀβόσυκο Κάλυμν. Κῶς Λέρ. Χίος ἀβόσ'κον Ἰμβρ. δόσ'κον Στερελλ. (Δωρ.) γούσ'κο Λεξ. Δημητρ. (λ. βοῦσυκο) ἀγόσυκο Χίος βόσυκος ὁ, Κέως βόσυκας Κέως. βόσ'κας Τήν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὗς. βούσυκον. Πβ. Ἡσύχ. «βούσυκα τὰ μεγάλα σῦκα». Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 1 (1941) 9.

1) Μέγα καὶ εὐχυμον σῦκον Ἀμοργ. Ἀττικ. Ἡπ. Ἰκαρ. Ἰμβρ. Κάλυμν. Κεφαλλ. Κέως Κῶς Λέρ. Λευκ. Τήν. Χίος—Λεξ. Βερ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. ἐνθ. ἄν. Πρω. Δημητρ. Πβ. ἀσπροβούσυκο. Συνών. βοξδόσυκο. 2) Τὸ ἐντελὲς ἄωρον σῦκον Στερελλ. (Δωρ.) 3) Εἶδος σῦκου μικροῦ καὶ λευκοῦ Σύμ. [*]

βούτα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ.

1) Ἡ κατάδυσις εἰς τὸ ὕδωρ διὰ τῆς κεφαλῆς πολλαχ. : Κάγω βούτες Συνών. βουτακιά, βούτη, βουτιά Α 1.

2) Ἀποπληξία Ἡπ. : Νά σ' πές' βούτα ἢ νὰ σ' πές' κακὴ βούτα! (ἀρά).

* **βουτάγκαθο** τό, βουτάχαντον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ καὶ τοῦ οὗς. ἀγκάθι, παρ' ὃ καὶ ἀχάντιν.

Τὸ φυτὸν βάτος (rubus fruticosus). Ἡ σημ. ἐκ τοῦ ὅτι καταδύεται εἰς τὴν γῆν καὶ ριζοβολεῖ διὰ καταβολάδος.

βουτακήθρα, ἡ Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουτακιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήθρα.

Τὸ πτηνὸν ὑδροόρνις ἡ μέλαινα (fulica atra) Συνών. βουτακίδι.

βουτάκι τό, ἀμάρτ. βουτ-τάκι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βούτα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι. Τὸ διὰ καταβολάδος φυτευθὲν φυτόν.

βουτακιά ἡ, Κρήτ.—Λεξ. Βλαστ. 308 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουτάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Κατάδυσις εἰς τὸ ὕδωρ συνήθως τῆς θαλάσσης ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Παίζει τὴν πρώτη βουτακιά καὶ πάει ὡς τὴ μέση Κρήτ.

Μ' ἀπῆς ἐμαζωχτήκανε, παίζει τὴ βουτακιά δου κα ἀρπῇ δσοὺς ἐμπόρεσε, γεμίζει τὴ γουλιὰ δου αὐτόθι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βούτα 1.

βουτακιάζω Λεξ. Δημητρ. βουτ-τακιάζω Ρόδ. βουτακιάζω Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βουτακιά.

1) Μετβ. βυθίζω, βαπτίζω τι εἰς τὸ ὕδωρ Λεξ. Δημητρ. Ἀμετβ. βυθίζομαι εἰς τὸ ὕδωρ Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ. ἄ.) : Ἄσμ.

Σὰ χῆνα ἀνασκουμπώθηκε, σὰν πάπια βουτακιάζει Κάρπ. Συνών. βουτῶ. 2) Εἰσάγω εἰς τὴν γῆν, φυτεύω κλάδον φυτοῦ ὡς καταβολάδα διὰ νὰ παραχθῇ ἐξ αὐτοῦ νέον φυτὸν Ρόδ. Συνών. βουτακίζω 2, καταβολιάζω.

βουτακίδι τό, Κέρκ. (Ἀργυροῦδ. κ. ἄ.) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουτάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Βουτακήθρα, ὁ ἰδ.

βουτακίζω ἀμάρτ. βουτ-τακίζω Ρόδ. βουτακῶ Λεξ. Βλαστ. 308 Δημητρ. βουτακῶ Κρήτ. (Ρέθυμν.). Ἐκ τοῦ οὗς. βουτάκι.

1) Μετβ. βυθίζω τι εἰς τὸ ὕδωρ Λεξ. Δημητρ. : Νὰ βουτακίσῃς ἀποβραδὺς τὰ ροῦχα. Καὶ ἀμετβ. βυθίζομαι Λεξ. Βλαστ. ἐνθ. ἄν. 2) Βουτακιάζω 2, ὁ ἰδ., Ρόδ.

βουτακίνα ἡ, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουτάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίνα.

Πτηνὸν θαλάσσιον (podiceps minor). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουτηχτάρα.

βουταλίδα ἡ, Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *βουτάλι < βουτῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Θαλάσσιον πτηνὸν μὲ μακρὸν λαιμὸν καὶ οὐρὰν μὲ ὀλίγα πτερὰ Πβ. βουτακήθρα, βουτακίνα.

βουταλίδι τό, Στερελλ. (Μεσολόγγ.) βουταλίδιν Κύπρ. (Γερμασ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *βουτάλι < βουτῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Θαλάσσιον πτηνὸν (podiceps minor καὶ podiceps auritus) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) 2) Τὸ πτηνὸν Κυπριακὴ αἰθουα (cinclus Olympicus) Κύπρ. (Γερμασ.)

βουταλίζω Πόντ. (Ἀργυροῦδ. Κερασ. Κοτύωρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *βουτάλι < βουτῶ.

1) Μετβ. βυθίζω τι ἐντὸς ὕδατος ἢ ἄλλου ὕγρου ἢ ὑδατοῦς σώματος ἐνθ. ἄν. : Ἐβουτάλιτσα τον ἀπέσ' ἔς σὸ λιμνὴν Κοτύωρ. Μὴ βουταλίσῃς τὸ δέρι σ' ἀπέσ' Πόντ. 2) Ἀμετβ. βυθίζομαι που ἐνθ' ἄν.

βουτάλισμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) βουτάλιγμαν Πόντ. βουτάλιμα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουταλίζω.

Καταβύθισις.

βουταναριὰ ἡ, ἐνιαχ. βουτουναριὰ ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 16 βουταμαρία Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *βουτανάρι < βουτῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Παρὰ Δουκ. βουταμαριά.

Τὸ πτηνὸν αἰθουα πολλαχ. : Ποίημ.

Τόμον γοργὰ οἱ βουταναριῆς πετοῦν ἀπὸ τὴ μέση τῆς θαλάσσης καὶ ἔς τοὺς γιγαντοὺς τὰ κράσμάτα τοὺς φέρουν ΚΘεοτόκ. ἐνθ. ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουτηχτάρα.

βούτας ὁ, Ἀθῆν. Πειρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ.

Ὁ σφετεριστὴς, ὁ κλέπτης : Μόνο γὰρ βούτας εἶναι καμωμένος. Ἐγινε βούτας καὶ τὸν ἀποκλήρωσε ὁ πατέρας του.

βουτεῖ τό, ἀμάρτ. βουτ-τεῖν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ κατὰ τὸ φαι.

Τὸ ἐμβαπτίζειν τεμάχια ἄρτου ἐντὸς ἀφεψήματος ἢ ζωμοῦ : Ἐλα νὰ σὲ κάμω βουτ-τεῖν.

βουτέρνω ἀμάρτ. βουτ-τέρνω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ. Ὁ μεταπλάσμος κατὰ τὰ εἰς -έρνω ρήματα.

